

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215218295
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4215218295.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 34 127 798, zastúpený: JUDr. Roman Kvasnica, advokát s.r.o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému: Z. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX/X, S., A. zaplatenie 2.490,83 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 9. novembra 2018 č. k. 7C/520/2015-211, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie podľa (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 9. novembra 2018 č. k. 7C/520/2015-211, pri právnom posúdení podľa § 154, § 215 ods. 1, 2, § 167 ods. 1, 3, § 185 CSP, § 303, § 310, § 497, § 507, § 407 ods. 3, 4, § 369 Obch. zákonníka a § 39 ods. 1 zák. č. 483/2001 o bankách, uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.490,83 eura, ako aj úrok vo výške 12,60 % p. a. zo sumy 2.184,18 eura od 26.09.2014 do zaplatenia, ako aj úrok z omeškania vo výške 8 % p. a. zo sumy 2.184,18 eura od 26.09.2014 do zaplatenia, a to všetko vo forme pravidelných mesačných splátok v sume po 50 eur splatných vždy k 25. kalendárnemu dňu toho ktorého mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu.

2. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich nárok na náhradu v rozsahu 100 % priznal žalobcovi voči žalovanému, pretože žalobca mal v prvoinštančnom konaní úspech v rozsahu 100 %.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu SLSP, a.s. bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, z ktorej je zrejmé, že došlo k postúpeniu pohľadávky medzi SLSP, a.s. a žalobcom, ktorý na základe citovanej zmluvy sa stal aktívne legitimovaným účastníkom konania, postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 07.10.2014, ako to vyplýva z č.l. 14 súdneho spisu. Po doručení podanej žaloby spolu s uznesením súdu ohľadne vyjadrenia sa žalovanej strany k predmetnej žalobe, si žalovaná strana neuplatnila absolútne žiadne námietky k podanej žalobe. Súd poučil žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

4. Súd uplatnený nárok žalobcovi priznal podľa § 185 CSP, ktorým bol zavedený princíp formálnej pravdy, na základe ktorého sa pri rozhodovaní vychádza z dôkazov navrhnutých stranami sporu. Pri posudzovaní skutkových tvrdení strán súd postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku (§ 181 ods. 3 CSP) a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany

sporu za vlastnú procesnú aktivitu, alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania ako je zrejme z § 150 ods. 1 CSP.

5. Súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k tomu záveru, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., pri uzavretí zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov so žalovanou stranou použila predtlač zmluvy, ktorú právny predchodca žalobcu zrejme použil vo viacerých prípadoch so žalovanou stranou, ktorá ako účastník zmluvy bola charakterizovaná ako zamestnanec, nepodnikateľská osoba, t.j. nie s IČO, a preto mal súd za to, že uzatvorený úkon je spotrebiteľský. Preto predmetný právny úkon posúdil podľa ust. Obchodného zákonníka, a to Zmluvy o splátkovom úvere č. 0212112792 zo dňa 11.11.2005. Podľa tejto zmluvy bol poskytnutý hotovostný úver pri dohodnutej 12,6 % úrokovej sadzbe, ktorý mal byť splácaný v 119 mesačných splátkach po 1.393 Sk, po prepočte 46,23 eura, kedy prvá splátka bola splatná ku dňu 20.12.2005 a konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 20.10.2015. Hlavný dlžník p. F. S. mal takto uhradiť sumu 5.501,37 eura (119 x 46,23 eura), pričom z uvedenej sumy odplata predstavuje sumu 2.513,92 eura. Dohodou o ručení zo dňa 11.11.2015, ktorú podpísal žalovaný ako ručiteľ, bola zabezpečená návratnosť finančných prostriedkov pre žalobcu. K úhrade dlhu na základe výzvy zo dňa 15.08.2014 adresovanej ručiteľovi nedošlo, a preto SLSP, a.s. dôvodne pristúpila k úhrade celého dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti ku dňu 09.09.2014 v celkovej sume 2.526,75 eura a to písomným podaním zo dňa 10.09.2014 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“.

6. Súd s poukazom na ust. § 407 ods. 3 Obch. zákonníka mal za to, že došlo k uznaniu záväzku, čím začala plynúť nová 4-ročná premlčacia doba podľa § 407 ods. 1 Obch. zákonníka, a preto podľa názoru súdu nie je možné súhlasiť so vznesenou námietkou premlčania žalovaným, pretože na rozdiel od niektorých iných zabezpečovacích inštitútov, kde zabezpečenie záväzku veriteľa vychádza od tretej osoby, napr. od ručiteľa, uznať záväzok môže jedine dlžník, pretože obchodnoprávna úprava voči ručiteľovi je nekompromisnejšia, keďže s uznaním záväzku dlžníka nemusí ručiteľ vysloviť súhlas, a to aj s poukazom na ust. § 310 Obch. zákonníka, a na základe uvedeného konkludentného uznania záväzku (vykonaná splátka dňa 12.09.2014 v sume 52,40 eura, prevyšujúca jednu konkrétnu splátku dohodnutú vo výške 46,23 eura v zmysle zmluvy). Od 13.09.2014 začala plynúť nová 4-ročná premlčacia doba, pričom žaloba bola doručená Okresnému súdu Komárno dňa 19.10.2015. S poukazom na uvedené žaloba bola doručená súdu pred premlčaním záväzku.

7. S poukazom na ust. § 39 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách podľa ktorého bola povinná SLSP, a.s. viesť obchodnú knihu a evidovať vybrané pozície a obchody v bankovej knihe, súd priznal žalobcovi nárok. V zmysle uvedenej špecifikácie súd považoval za nesporný nárok v zmysle písomného a doručeného podania žalobcu, ktoré je výpisom z knihy tuzemského peňažného ústavu na č.l. 139-14 súdneho spisu po doplnení vo vzťahu k predmetu konania a „Prehľad započítania úhrad“ na č.l. 18-187, ako aj „Plán splátok - amortizačná tabuľka k úveru“ na č.l. 188-190 súdneho spisu z titulu istiny v sume 2.490,83 eura (istiny v sume 2.184,18 eura a príslušenstva v sume 306,65 eura), ako aj úrok vo výške 12,60 % p. a. zo sumy poskytnutého úveru 90.000,- Sk po prepočte v sume 2.987,45 eura došlo k úhrade sumy 4.224,73 eura ako je zrejme z predloženej špecifikácie v podanej žalobe a to vyjadrenia doručeného súdu dňa 26.09.2018, ktorá suma vzhľadom k platobnej nedisciplinovanosti žalovaného, a to hlavného dlžníka p. F. bola započítaná na najstaršiu splatnú splátku pôžičky.

8. Súd neakceptoval námietky žalovanej strany, pretože sú jednak účelového charakteru, pretože bolo síce namietané ručenie, ale iba z hľadiska posúdenia zákonnej úpravy (nie podľa Obch. zákonníka, ale podľa OZ), avšak nie samotnú skutočnosť ručenia, súd však žalovanú stranu zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy na základe uvedených skutočností. Súd sa takisto nestotožnil ani so vznesenou námietkou premlčania ako je uvedené v zmysle vyššie uvedených skutočností a uplatnený nárok zo strany žalobcu považoval za nepremľaný.

9. Súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania podľa § 517 OZ v spojení s Nar. vlády SR vo výške 8 % p. a., zo sumy 2.184,18 eura od 26.09.2014 do zaplatenia a to od doby márneho uplynutia lehoty na zaplatenie dlžnej sumy v zmysle čl. 12 súdneho spisu a to od doručenia Oznámenia o mimoriadnej splatnosti, ktoré adresoval žalobca žalovanému.

10. Uplatnené zmluvné úroky zo sumy 2.148,18 eura vo výške 12,60 % p. a. od 26.09.2014 do zaplatenia priznal žalobcovi jednak z dôvodu, že v čase rozhodovania prvoinštančného súdu dňa 09.11.2018 bol

už úver splatný v celosti, t. j. istiny s odplatom, ktorá bola splatná, dňa 09.09.2014 podľa oznámenia o mimoriadnej splatnosti nachádzajúceho sa na č.l. 12 súdneho spisu, ako aj s poukazom na to, že už ku dňu konečnej splatnosti úveru mala žalovaná strana uhradiť celkom sumu 5.501,37 eura (119 splátok x 46,23 eura) a z uvedenej sumy odplata predstavuje sumu 2.513,92 eura (5.501,37 - 2.987,45 eura) a z tejto sumy žalovaná strana uhradila bez spracovateľského poplatku celkovo 4.129 eur. Podľa názoru súdu platobná nedisciplinovanosť žalovanej strany nemôže byť vyhodnotená súdom v neprospech žalobcu, ktorý mal nárok na odplatu do 20.10.2015 v sume 2.513,92 eura, a preto súd v konaní úspešnému žalobcovi priznal aj nárok na dohodnuté úroky vo výške 12,6 % p. a.

11. Mesačné splátky priznanej istiny žalobcovi súd s poukazom na ust. § 232 ods. 4 CSP povolil splácať žalovanému vo výške 50 eur.

12. Proti tomuto rozsudku, argumentujúc odvolacími dôvodmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP, podal včas odvolanie žalovaný. Navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa § 388 CSP zmenil rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 09.11.2018 č. k. 7C/520/2015-211 tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu alebo podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP napadnutý rozsudok zruší a podľa § 391 CSP vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nedal odpoveď na zásadné otázky prejednávanej veci, čím porušil právo účastníka na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Napadnutý rozsudok je nesprávny, nepreskúmateľný, jeho odôvodnenie pôsobí zmätočne. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal iba z tvrdení podaných žalobcom, ktoré hodnotil ako žalovaným nespochybnené, čo nie je pravdou. Uvedené potvrdzuje napr. bod 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tomuto bodu protirečí bod 4 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa uvádza, že žalovaný sa k veci vyjadril, oznámil svoje námietky a poukázal, že danú vec treba posúdiť podľa OZ. Vo všetkých svojich podaniach uvádzal, že pohľadávka žalobcu je v jej dôvodnej výške už uspokojená.

14. Súd prvej inštancie neriešil otázku majúcu pre tento spor zásadný význam, a to či hlavný dlžník, ako aj jeho ručiteľ (žalovaný) sú obidvaja spotrebiteľmi, alebo nie a či na danú vec dopadajú normy spotrebiteľského práva, a či je vec možné posúdiť ako spotrebiteľský obchodný vzťah podľa OZ. Na jednej strane (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku) súd stroho konštatuje, že ide o právny úkon spotrebiteľsko-právneho charakteru a následne v tom istom bode zasa konštatuje, že predmetný právny úkon posúdil podľa príslušných ustanovení Obch. zákonníka. V bode 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku zasa konštatuje, že strany sa dohodli na právnej úprave podľa Obch. zákonníka, ktorý zároveň obsahuje komplexnejšiu úpravu „ručenia“. V rámci vyjadrení doručených súdu namietal, že tak hlavný dlžník, ako aj ručiteľ sú spotrebiteľmi, ktorí nemali možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť znenie úverovej zmluvy a ani ručiteľského vyhlásenia. Najmä, avšak nie výlučne, nemali možnosť dojednať platnosť právnej úpravy podľa Obchodného alebo Občianskeho zákonníka.

15. Zmluva o splátkovom úvere č. 0212112792 zo dňa 11.11.2005 je zmluvou spotrebiteľskou, hlavný dlžník F. je spotrebiteľ, a preto právny vzťah založený touto zmluvou evidentne podlieha režimu spotrebiteľského práva. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že aj ručiteľský záväzok súvisiaci s predmetnou spotrebiteľskou zmluvou nemôže byť posúdený inak, než podľa noriem spotrebiteľského práva a podľa OZ a nie podľa Obch. zákonníka. Súd preto nepostupoval správne, keď na premlčanie neaplikoval príslušné ust. OZ, výšku uplatneného nároku neposudzoval po postúpení pohľadávky a vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 451 ods. 1, 2 a § 457 OZ. Takisto nevzal zreteľ na obsah rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 zo dňa 01.07.2000, podľa ktorého úrok z úveru je možné požadovať iba do dátumu zosplatnenia úveru. V žiadnom prípade neuznal uplatnený nárok žalobcu a povolenie splátok po 50 eur mesačne žiadal iba pre prípad čiastočného uznania nároku žalobcu. Ak prípadná pohľadávka žalobcu doteraz nebola zaplatená, povinnosťou súdu ju bude potrebné špecifikovať a nie iba ustáliť na základe informačného systému banky.

16. Žalobca v danom prípade zdieľa ten záver, že nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v tomto spore, pretože je neplatná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2014, nakoľko nespĺňa kritériá postúpenia podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách.

17. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, tak ako bol prezentovaný v napadnutom rozsudku, a podľa jeho názoru

je tento rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, plne v súlade s platným právom. Podané odvolanie žalovaného nepovažuje za dôvodné, pretože prvoinštančným súdom zistený skutkový stav zodpovedá vykonanému dokazovaniu. Postúpenie pohľadávky v danom prípade prebehlo v súlade s ust. § 524 a nasl. OZ, ako aj v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Aplikácia Obchodného zákonníka v danom prípade s poukazom na dátum uzavretia zmluvy o úvere s odkazom na ust. § 261 Obch. zák. neplní účel pôsobiť voči spotrebiteľovi nepriaznivo, ale predstavuje uplatňovanie kogentnej povahy tohto ustanovenia. Nie je pravdou, že by dohoda o určení mala spadať pod oblasť pôsobnosti spotrebiteľského práva a to najmä s poukazom na definíciu spotrebiteľa podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 634/1992 Zb., o ochrane spotrebiteľa. Úverové zmluvy začali spadať pod právnu úpravu OZ až od 01.01.2018, pričom v danom prípade bola úverová zmluva uzavretá dňa 11.11.2015.

19. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. V prejednávanej veci nemohol súd aplikovať ustanovenia § 451 ods. 1, 2 a § 457 OZ, ako sa nesprávne domnieva žalovaný, pretože tu nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, čo má diametrálne odlišné právne následky.

20. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2005 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej iba „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k tomu záveru, že odvolaním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

22. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strán sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo strany sporu a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet

v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré musia byť preskúmateľné.

23. Súd je viazaný povinnosťou odôvodniť rozsudok spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúceho z Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 1 Ústavy SR, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie veci.

24. Odvolací súd pri skúmaní dôvodnosti podaného odvolania žalovaného zo dňa 17.12.2018 smerujúceho voči vyhovujúcemu prvoinštančnému rozsudku zo dňa 09.11.2018 č. k. 7C/520/2015-211 v rámci odvolacieho konania dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa všetky tie kritériá, tak ako sú naň hladené v obsahu ust. § 220 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho je možné prijať ten záver, že je nepresvedčivé, ba až nepreskúmateľné, pretože niektoré z právnych záverov v ňom zaujatých sú predčasné, bez patričnej opory vo vykonanom dokazovaní a takisto si aj navzájom odporujú. Nezodpovedá realite a skutkovým záverom vyplývajúcim z vykonaného dokazovania konštatovanie prvoinštančného súdu v tom smere, že by žalovaná strana, t. j. žalovaný sa nevyjadril k predmetu sporu, a preto súd zdieľal ten záver, že žalovaný neuplatnil v spore absolútne žiadne námietky voči uplatnenému žalobnému nároku (bod 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Z obsahu spisu, resp. ústnych a písomných vyjadrení žalovaného v danom spore vyplýva práve opak, t. j. že žalovaný tvrdenia žalobcu o výške uplatneného dlhu popieral a uviedol k nim, že pohľadávku žalobcu v jej dôvodnej výške považuje už za uspokojenú. Na druhej strane v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 4.) rozporuplne (s bodom 15. rozsudku) uvádza, že žalovaný sa k veci vyjadril, oznámil svoje námietky a okrem toho poukázal, že danú vec je potrebné posúdiť podľa OZ. Je potrebné v tejto súvislosti sa prikloniť k argumentácii žalovaného obsiahnutej v jeho odvolaní s tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tejto časti nepresvedčivé a až nepreskúmateľné, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 vety tretej CSP.

25. Na margo použitého právneho posúdenia odvíjajúceho sa v danom spore od aplikácie príslušných ustanovení Obch. zákonníka, odvolací súd poznamenáva, že nie je celkovo správne, pretože prvoinštančný súd v rámci tohto právneho posúdenia nedal zrozumiteľnú a zároveň aj vyčerpávajúcu odpoveď na to, prečo vzniklý právny vzťah medzi stranami tohto sporu, ktorý posúdil ako spotrebiteľsko-právneho charakteru, z právneho hľadiska posudzoval iba podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti (na margo zvoleného právneho posúdenia poznamenal iba to, že sa tak navzájom strany sporu dohodli). Takéto právne posúdenie veci považuje odvolací súd za nedostatočné a tým aj nesprávne, pretože obchádza kvalifikovanie daného jednoznačne spotrebiteľského sporu podľa ust. § 52 a nasl., OZ účinných ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t. j. ku dňu 11.11.2015. Samotný režim spotrebiteľských zmlúv ako zmlúv na ochranu spotrebiteľa bol do OZ zakomponovaný až novelou realizovanou zák. č. 150/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť od 01.04.2004, pričom cieľom tejto novely bolo zabezpečenie harmonizácie slovenského zmluvného práva s európskym spotrebiteľským právom. V zmysle zákonnej úpravy spotrebiteľskej zmluvy, tak ako bola zachytená v ust. § 52 ods. 1 OZ, účinnom do konca roku 2007, sa za dôležitý znak takejto zmluvy považovalo to, že nejde o individuálne dohodnutú zmluvu, ale o zmluvu, ktorá bola vopred navrhnutá dodávateľom a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť jej obsah. Takéto kritériá spotrebiteľskej zmluvy spĺňa aj v danom prípade uzavretá zmluva dňa 15.11.2005. Ak súd prvej inštancie nevzhladol dôvod pre aplikáciu ust. § 52 a nasl. OZ na vzniklý právny vzťah, tak potom mal z aspektu argumentačne-právneho náležite odôvodniť svoje právne posúdenie výlučne iba podľa ust. Obch. zákonníka, a nie podľa OZ, na čo poukazuje odvolací súd v tomto rozhodnutí. Odvolávku prvoinštančného súdu na aplikáciu právneho posúdenia uzavretej spotrebiteľskej zmluvy dňa 15.11.2005 iba na základe dohody zmluvných strán totiž odvolací súd považuje za nedostatočnú a tým aj nepreskúmateľnú.

26. Pokiaľ ide o posudzovanie vnesenej námietky premlčania žalovaným v tomto spore, tak súd prvej inštancie mal v tejto súvislosti vychádzať zo všeobecnej trojročnej premlčacej doby, tak ako je zakotvená v ust. § 101 OZ.

27. Vzhľadom k tomu, že právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou medzi hlavným dlžníkom, t. j. F., ako spotrebiteľom a Slovenskou sporiteľňou a.s., ako veriteľom, je potrebné subsumovať pod režim

práva spotrebiteľského, tým istým spôsobom musí byť následne posúdený aj ručiteľský záväzok ručiteľa majúci vo vzťahu k hlavnému záväzku subsidiárny charakter.

28. S poukazom na uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 25.09.2014 medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s., ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, bude povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v súvislosti s preverovaním dostatku aktívnej vecne legitímácie na strane žalobcu, preveriť splnenie podmienok právne relevantného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách.

29. Pokiaľ ide o priznané zmluvné úroky vo výške 12,60 % p. a. zo sumy 2.184,18 eura od 26.09.2014 do zaplataenia prvoinštančným súdom žalobcovi, tak odvolací súd vzhľadom na vlastnú rozhodovaciu činnosť v tejto oblasti (rozsudok zo dňa 31.01.2018 sp. zn. 5Co/25/2017) ako aj rozhodnutie ÚS SR IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015) zdieľa ten názor, že nárok na tento druh úroku má veriteľ iba do vyhlásenia termínu jednostranného zosplatnenia úveru, v danom prípade do 09.09.2014, pričom od 10.09.2014 eventuálne veriteľovi vzniká iba nárok na priznanie úroku z omeškania.

30. V kontexte uvedených dôvodov odvolací súd podané odvolanie žalovaného vyhodnotil za dôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

31. Vo svojom novom rozhodnutí, pri rešpektovaní záväzného právneho záveru odvolacieho súdu, tak ako je obsiahnutý v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 CSP) rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).